

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 97.555 van 9 juli 2001
in de zaak A. 92.648/VII-21.607**

In zake : XXX
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. MEULEMANS,
kantoor houdende te 2800 MECHELEN,
Koningin Astridlaan 143

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX van Armeense nationaliteit, op 14 mei 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 april 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 22 februari 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 april 2000;

Gezien het beroep tot nietigverklaring;

Gelet op de beschikking van 23 juni 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op het administratief dossier en gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 18 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 juni 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 10 augustus 1999 en verklaarde zich op 11 augustus 1999 vluchteling.

1.2. Op 22 februari 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 17 april 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 28 maart 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal Armeens machtig is.

Uit zijn verklaringen blijkt dat betrokkene een Armeens staatsburger, problemen zou gekend hebben omwille van de Azeri afkomst van zijn moeder. Alhoewel enkele bureu op de hoogte waren van haar Azeri afkomst zou zij hiermee in het verleden geen problemen hebben gekend. Op 20 augustus 1998 zou zijn moeder in de ouderlijke woning zijn vermoord. De buurvrouw die schoten hoorde zou vier of vijf mannen gezien hebben die kwamen uit de ouderlijke woning van betrokkene. Eén van hen zou zij herkend hebben als zijnde Romik Hovanessian, een werkloze die vroeger zou gevochten hebben tijdens het conflict en die woonde in de buurt van betrokkene. Betrokkenes moeder zou op het ogenblik van de feiten alleen thuis zijn geweest. Toen betrokkene thuis kwam zou hij er zijn vader, broer en oom hebben aangetroffen. Zijn vader zou hem alles verteld hebben en gezegd hebben dat hij dit op zijn beurt had vernomen van zijn buurvrouw. De bureu zouden gezegd hebben dat de politie was langsgesproken maar niet naar binnen waren gegaan. Het stoffelijk overschot van zijn moeder zou reeds door de dokter zijn overgebracht naar het moratorium. Zijn vader zou het lijk nadien hebben meegenomen naar huis. Op de vraag of betrokkene niet over een overlijdensakte van zijn moeder bezit, verklaarde hij dat het in Armenië de gewoonte is dat de overlijdensakte wordt meebegraven met het lijk. Enkele dagen na de begrafenis zou betrokkene samen met zijn vader naar het politiebureau zijn gegaan. Ze zouden er ontvangen geweest zijn door Bardassarian, een luitenant verantwoordelijk voor criminele zaken. Betrokkenes vader zou gezegd hebben dat er een getuige was en dat hij een klacht wilde neerleggen tegen de persoon betrokken bij de moord op zijn

vrouw. De politie zou op dat ogenblik nog niet geweten hebben wie de vermoedelijke dader was, daar de politie niet met de buurvrouw zou gesproken hebben. Betrokkenes vader zou vervolgens een klacht hebben neergelegd. Bardassarian Edik zou hun gezegd hebben dat ze hen op de hoogte van de zaak gingen houden. Daar ze na één maand nog steeds geen nieuws hadden zouden ze eind september 1998, begin oktober 1998, teruggegaan zijn naar het politiebureau. De luitenant bleek afwezig. Ze zouden er door de andere agenten zeer koel zijn ontvangen, ze zouden hen gezegd hebben dat ze niet de intentie hadden iemand aan te houden wegens moord op een "Azeri". Betrokkene en zijn vader zouden zeer teleurgesteld geweest zijn door deze houding van de agenten. Eind oktober 1998 zou betrokkene aan zijn vader voorgesteld hebben om nog eens naar het politiebureau te gaan. Ze zouden er opnieuw zijn ontvangen door Bardassian die hen vroeg hen niet meer lastig te vallen met deze zaak. Op vraag van betrokkenes vader te willen luisteren, zou Bardassian gezegd hebben dat hij moest opletten niet hetzelfde lot te ondergaan als zijn vrouw. Hierop zou betrokkenes vader met de vuist op de tafel geslagen hebben. Twee agenten zouden hierop zijn binnengekomen en hen manu militaire op straat hebben gezet. In januari 1999 zouden betrokkene en zijn vader een vriend gaan opzoeken zijn dewelke een hoge functie bekleedde op het Departement van Binnenlandse Zaken te Jerevan. Bij aankomst bleek de persoon te zijn overgeplaatst naar Moskou. Ze zouden toch hun problemen hebben uitgelegd. Er werd beloofd dat ze zouden geholpen worden. Zijn vader zou nog diezelfde maand teruggekeerd zijn naar Jerevan, waar men zou gezegd hebben dat ze de zaak hadden doorgestuurd naar het politiebureau te Artashat. Eind januari 1999, begin februari 1999 zouden betrokkene en zijn vader teruggegaan zijn naar het politiebureau te Artashat. Daar zou hen gezegd zijn dat ze geen tijd hadden om zich met zulke stommititeiten bezig te houden, waarop zijn vader zou gevraagd hebben de wet te respecteren waarop de politie antwoordde dat zij de wet waren. Ze zouden dan niet meer naar de politie zijn gegaan. In maart 1999 zou betrokkenes broer vertrokken zijn naar Rusland. Betrokkene zou sindsdien van hem geen nieuws gekregen hebben. Op 25 mei 1999 zou betrokkenes vader overleden zijn ingevolge een hartstilstand. Betrokkene zou na de dood van zijn vader thuis blijven wonen zijn, af en toe ging hij op bezoek bij zijn oom. Einde juni 1999 zou betrokkene bij het parket te Artashat een schriftelijke verklaring hebben neergelegd tegen de politie van Artashat wegens nalatigheid in de zaak van zijn moeder. Hij zou een klacht hebben neergelegd in aanwezigheid van nog andere personen in het bureau van de procureur. Ze zouden aan betrokkene gezegd hebben dat de origine van zijn moeder geen rol speelde. Twee dagen later

zou er 's nachts aan de deur geklopt geweest zijn. Het zouden twee ambtenaren van Binnenlandse Zaken in aanwezigheid van Hovanessian geweest zijn. Ze zouden aan betrokkene gevraagd hebben of hij zich niet schaamde een klacht neer te leggen bij het parket. Betrokkene zou geslagen zijn en Hovanessian zou gezegd hebben dat betrokkene dezelfde weg op ging als zijn moeder. Betrokkene's paspoort zou afgenomen zijn en hij zou iets dienen te tekenen. Betrokkene verklaart dat hij geen tijd had te vragen wat dit document inhield. Betrokkene zou zich de volgende ochtend moeten aanbieden op het politiebureau. Na hun vertrek zou betrokkene onmiddellijk zijn oom hebben gebeld die hem meenam naar Jerevan. In juli 1999 zou betrokkene samen met zijn oom een duplicata van zijn geboorteakte gaan halen zijn op de burgerlijke stand te Artashat. In eerste instantie zou de ambtenaar geweigerd hebben dit te geven omwille van de origine van zijn moeder. Op aandringen van zijn oom zou hem toch een duplicatie zijn gegeven. Op 31 juli 1999 verliet betrokkene zijn land. Hij zou een cargovlucht hebben genomen tot in Llov (Oekraïne) waar hij vijf dagen verbleef en dan per kamion verder zijn reis gezet hebben tot in België. Betrokkene kwam het rijk binnen op 10 augustus 1999 en vroeg er de dag nadien de status van vluchteling aan. Betrokkene is in het bezit van een duplicata van zijn geboorteakte.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd voor de verschillende instanties die de geloofwaardigheid van zijn relaas en de ernst van de door hem ingeroepen feiten voor vervolging fel ondermijnen. Zo verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn moeder in 1988 stopte met werken, hij niet goed weet of het was omdat ze ontslagen werd of omdat ze ontslag nam voor haar eigen veiligheid. Op het Commissariaat-generaal verklaarde hij dat er geen echte problemen waren omwille van haar origine en ze louter stopte met werken om voor haar gezin te kunnen zorgen. Nog verklaarde betrokkene op (de) Dienst Vreemdelingenzaken dat de buurvrouw drie mannen had zien binnen gaan bij zijn moeder en dat toen betrokkene en zijn vader klacht gingen neerleggen de politie hen wist te zeggen dat, ze via de buurvrouw, reeds op de hoogte waren van de vermoedelijke dader; terwijl betrokkene op het Commissariaat-generaal verklaarde dat de buurvrouw vier of vijf mannen had zien buitenkomen uit de woning en de politie op het ogenblik van de klachtneerlegging niet op de hoogte was van de vermoedelijke dader daar ze niet met de buurvrouw had gesproken. Nog verklaarde betrokkene op (de) Dienst Vreemdelingenzaken dat zij begin oktober 1998, toen zij voor de tweede maal de politie gingen zien, deze laatste beloofde de zaak eerlijk te onderzoeken en de azeri origine van zijn moeder geen verschil uitmaakte in het onderzoek. Op het

Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene dat zij er de tweede maal zeer koel werden ontvangen en de agenten niet de intentie hadden iemand aan te houden wegens moord op een azeri. Alsnog verklaarde betrokkene op (de) Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn vader eind oktober 1998 alleen naar de politie ging en deze laatste bij zijn terugkeer aan betrokkene zou gezegd hebben dat de politie weigerde nog de zaak te onderzoeken. Volgens zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal zouden ze ook deze derde maal te samen naar het politiebureau zijn gegaan waar ze er opnieuw ontvangen werden door de luitenant Badarssian en na afloop manu militaire op straat werden gezet. Alsook maakte betrokkene tijdens zijn interview op het Commissariaat-generaal helemaal geen melding van het feit dat nadat zij de derde maal naar de politie waren gegaan, hij nadien constant lastig gevallen werd op straat omdat vele mensen nu op de hoogte waren van de origine van zijn moeder, dat hij noodgedwongen zijn studies diende stop te zetten en op een dag zeer hard werd geslagen door enkele jongens. Gelet op de zwaarwichtigheid van deze feiten lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkene hiervan vergat melding te maken op het Commissariaat-generaal. De geloofwaardigheid van zijn relaas wordt hierdoor bijkomend ondermijnd. Nog verklaarde betrokkene op (de) Dienst Vreemdelingenzaken dat hij na het overlijden van zijn vader één week bij zijn oom ging logeren, hij op een dag Romik Hovanessian tegenkwam die hem toen zou bedreigd hebben, hij begin juli 1999 klacht neerlegde bij het parket en hij diezelfde nacht bij hem thuis werd geslagen door Hovanessian en hij gedwongen werd een papier te ondertekenen en uit angst geen uitleg hierover durfde te vragen. Op het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene dat hij na het overlijden van zijn vader bij hem thuis bleef wonen, maakt hij geen melding van het feit dat Hovanessian hem nog eens apart bedreigd had; dat hij twee dagen na de neerlegging van de klacht 's nachts het bezoek kreeg van Hovanessian en hij geen tijd had om uitleg te vragen over het document. Voormelde tegenstrijdigheden slaan op essentiële gegevens van betrokkene's asielrelaas, er kan bijgevolg geen geloof meer aan gehecht worden.

Bovendien zijn er een aantal ongeloofwaardigheden aanwezig die zijn verhaal nog verder ondermijnen. Zo is het volkomen ongeloofwaardig dat volgens betrokkene het in Armenië gebruikelijk is om de overlijdingsakte (wat een officieel document is) samen met het stoffelijk overschot te begraven. Alsook is het ongeloofwaardig dat betrokkene geen plausibele uitleg kan geven waarom zijn moeder die in het verleden nooit echte problemen kende omwille van haar origine, plotseling zonder enige concrete aanleiding, zou vermoord zijn omwille van haar azeri afkomst. Bovendien kan deze afkomst in twijfel

getrokken worden. Betrokkene legt ter bewijs van de azeri-origine van zijn moeder een duplicaat van zijn geboorteakte neer. Uit de vertaling van dit document blijkt dat zijn moeder, I. Z., dochter van M. zou zijn. Wat een marokaanse naam is.

Het lijkt onwaarschijnlijk dat de vader van zijn moeder geen Azerische naam zou hebben. Bovendien blijkt uit nader onderzoek van de akte, dat eerst de stempels van de bevoegde instantie werd aangebracht er, pas nadien de gegevens werden ingevuld. Deze vaststellingen doen twijfelen over de authenticiteit van het neergelegd document. Bijgevolg zijn de door betrokkene neergelegde documenten (duplicata geboorteakte, notitieboekje van de school) niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeren besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 22 februari 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij stelt 'dat haar verweer slechts noodzakelijk is voor zover de vermeldingen in verband met het bevel om het grondgebied te verlaten worden aangevochten met grondslag in artikel 7 van de wet van 15 december 1980 (...)'

Overwegende dat op grond van artikel 63/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang

tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tijdens de termijn waarbinnen men een dringend beroep kan instellen bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsmede tijdens de duur van het onderzoek van dat beroep, alle maatregelen tot verwijdering van het grondgebied die zijn genomen ten opzichte van de vreemdeling geschorst worden;

Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient te worden beschouwd als tegenpartij wat betreft de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf, die de beslissing tot weigering van verblijf van de minister van Binnenlandse Zaken volledig opslorpt;

Overwegende dat de minister van Binnenlandse Zaken alleszins als tegenpartij moet worden beschouwd met betrekking tot de verwijderingsmaatregel ten gevolge van de beslissing tot weigering van verblijf; dat het bevel om het grondgebied te verlaten immers opnieuw tot leven komt na de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Overwegende dat men zich vragen kan stellen over het concreet nut van de door de tweede verwerende partij geformuleerde opmerking, die trouwens, in tegenstelling tot hetgeen die partij schijnt voor te houden, geen betrekking heeft op de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing;

3.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen

verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.2. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur inroept; dat meer bepaald de hoorplicht, het recht van verdediging en het recht om zijn standpunt naar voor te brengen zouden zijn geschonden;

Overwegende dat de aangevochten beslissing geen jurisdictionele handeling is, zodat in beginsel een beweerde schending van het recht van verdediging niet met goed gevolg kan worden ingeroepen; dat de verzoekende partij overigens op 10 augustus 1999 door de Dienst Vreemdelingenzaken en op 28 maart 2000 door de commissaris-generaal werd verhoord; dat dan ook niet kan worden ingezien hoe de 'hoorplicht' en het 'recht zijn standpunt naar voor te brengen' zouden zijn geschonden; dat het eerste middel niet ernstig is;

Overwegende dat in een tweede middel de schending van de motiveringsplicht wordt ingeroepen; dat de verzoekende partij stelt 'dat enkel gewag wordt gemaakt van tegenstrijdigheden zonder enige juridische motivering i.v.m. de werkelijke weigeringsgronden (vluchtelingenverdrag)'; dat moest worden nagegaan waarom een verklaring onduidelijk of onvolledig is;

Overwegende dat de commissaris-generaal de asielaanvraag als bedrieglijk afwees, op grond van een aantal tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden; dat die tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden gedetailleerd worden opgesomd in de bestreden beslissing; dat de verzoekende partij deze elementen niet ontkracht; dat de beslissing precies aangeeft hoe de toepasselijke rechtsregel (artikel 52 van de wet van

15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen), uitgaande van de vastgestelde en vermelde feiten (tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden), tot de weigeringsbeslissing geleid hebben; dat het tweede middel evenmin ernstig is;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan een van de twee voorwaarden van de door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in
openbare terechtzitting, op negen juli tweeduizend en
één, door

de HH. E. BREWAEYS, wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
L. JOLIE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.